

ת"פ 59471/08/20 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו חמדה

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 59471-08-20 מדינת ישראל נ' גית(אחר/נוסף)
ואח'

לפני כבוד השופט אביחי דורון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

2. מוחמד אבו חמדה

הנאשמים

גזר דין - נאשם 2

הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית, בכך שביום 18.8.20 חבר עם אחרים לצורך גניבת רכב בישוב אלעד.

החבורה הסתובבה באזור וסופו של דבר גנבה רכב מסוג מזדה, ולאחר שנעצרו על ידי שוטרים נמצא ברכב בו נסעו מחשב רכב המתאים למזדה.

הנאשם הורשע בגניבת רכב ובהחזקת כלי פריצה לרכב.

בהסכמת הצדדים נשלח הנאשם לתסקיר שירות המבחן, ולבקשת הסנגור גם לחוו"ד הממונה על עבודות השירות.

הממונה מצא את הנאשם כשיר לרצות מאסר בעבודות שירות.

בתיק זה גזרתי כבר את עונשו של הנאשם 3, שחלקו היה דומה לזה של הנאשם 2, לעונש של 9 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, וענישה נלווית.

בגזר הדין נגד נאשם 3 פירטתי את כל השיקולים השונים שהביאו להחלטתי, לרבות סקירת פסיקה, ומשום כך חיפשתי

הבדלים מהותיים בין שני הנאשמים שעלולים (או עשויים) היו להביא לענישה שונה לכל אחד מהם ושכוחם היה לכופף את כלל אחידות הענישה.

מצאתי הבדלים מסוימים:

הנאשם 2 צעיר מהנאשם 3 ב - 11 חודשים. זה היה כמעט בן 19 והאחר כמעט בן 20 במועד ביצוע העבירה.

הנאשמים כולם הגיעו למקום ברכבו של הנאשם 3, נהוג על ידו, וברכבו נמצא גם מחשב רכב המסייע בגניבת רכבים.

עיינתי בתסקירי שירות המבחן שהוגשו בגין שניהם, אף שמדובר בשני נאשמים שונים לגמרי, פירוט מהלך חייהם, התייחסותם לעבירות שביצעו, האחריות שלקחו וחרטתם הביאו לתסקירים כמעט זהים, בקיצור האומר - בשני התסקירים המליץ שירות המבחן שלא לענוש את הנאשמים במאסר בפועל נוכח ההשפעה שעלולה להיות למאסר כזה על התדרדרותם בהיות שניהם משוללי עבר פלילי או תיקים נוספים.

בגזר הדין של נאשם 3 דנתי לעומקה בסוגיית מתחם הענישה בעבירות של גניבת רכב, ומסקנתי - לאחר דיון מפורט בו נבחנו גם רציונאלים ושיקולים שונים כמו גם בדיקת הפסיקה - הייתה שמתחם זה צריך לנוע בין 9 חודשי מאסר שאפשר וירוצו בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

כמו במקרהו של הנאשם 3 - גם כאן - אני מקבל את הערכים המוגנים שנפגעו כאלו שזוהו על ידי המאשימה.

לעומת זאת ניתן לזהות שוני מסוים במידת הפגיעה באותם ערכים בין הנאשם 3 לנאשם 2, לטובתו של האחרון, ומכוחו לקבוע כי מתחם הענישה צריך לנוע בין 8 חודשי מאסר שאפשר וירוצו בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

אני מפנה אפוא לגזר הדין שניתן כבר לנאשם 3, ולמושכלות העולות ממנו.

אני מקבל גם את טיעוני הסנגור על עקרון אחדות הענישה.

נוכח כל אלה אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר למשך 8 חודשים בניכוי ימי מעצרו אותו ירצה הנאשם בעבודות שירות לפי חוות דעת הממונה על עבודות השירות, הנאשם יחל בביצוען ביום 1.5.23.

2. מאסר למשך 7 חודשים ואולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מסיום ריצוי עבודות השירות אחת העבירות בהן הורשע לפני.

3. קנס בסך 3000 ₪ או 15 ימי מאסר. הקנס יקוזז כנגד הפקדה שהפקיד הנאשם ויתרתו תשולם עד ליום 01.08.23.

4. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור אחת העבירות בהן הורשע בתוך שנה מיום סיום ריצוי עבודות השירות ישלם סך 15,000 ₪, יסרב להצהיר יאסר ל 10 ימים. הצהרת הנאשם נרשמה לפניי.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, א' ניסן תשפ"ג, 23 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.